

Anka Kuşu'nun İlk Uçuşu

Yavuz DEMİRKIRAN

Anka Kuşu'nun İlk Uçuşu

Yavuz DEMİRKİRAN

Güneşli bir uçurumun tepesinde, havanın sıcak taş ve kır çiçekleri koktuğı yerde, Ember adında genç bir anka kuşu yaşardı. Ember'in yumuşak altın-turuncu tüyleri, kabarık bir tepeliğı ve parlak kehribar rengi gözleri vardı. Kanatları küçük ama büyümekteydi; birkaç kızıl-altın uçuş tüyü yeni yeni filizleniyordu. Sol bacağında ince bir saz bilezik vardı. Her sabah diğer kuşların süzölüşünü izler ve kendisi de uçabilmeyi dilerdi.

Ember'in büyükannesi, koyu kırmızı ve bakır tüyleri, uzun tepeliğinde gümüş-beyaz çizgileri olan yaşlı bir anka kuşuydu. Yumuşak gri bir şal takar, nazik altın rengi gözleri vardı. Büyükanne sık sık Ember'le uçurumda oturup gökyüzünü izlerdi. 'Kanatların hâlâ büyüyor,' dedi yumuşak bir sesle. 'Yakında seni taşıyacak kadar güçlenecekler.' Ember iç çekti. 'Ama ben şimdi uçmak istiyorum!'

Aşağıdaki vadide serçeler ve kırlangıçlar minik oklar gibi havada vızıldayıp geçiyordu. Hiç zorlanmadan dalıyor, dönüyorlardı. Ember onlara katılmayı denedi, ama kanatlarını çırttığında sadece birkaç adım zıplayıp çimenlere geri düştü. 'Neden onlar için bu kadar kolay?' diye merak etti. Tüyleri ağır, kalbi daha da ağır hissediyordu.

Rüzgârlı bir sabah Ember uçurumun kenarında durdu ve kanatlarını olabildiğince geniş açtı. Var gücüyle çırpıtı, ama bir rüzgâr esintisi onu geri itti. Yumuşak yosunların üstüne yuvarlandı. 'Of!' dedi. Büyükanne yakındaki bir kayadan izliyordu. 'Önce rüzgârı hisset,' dedi. 'Onunla savaşıma. Bırak sana öğretsin.'

Ember gözlerini kapattı ve esintinin tüylerini hafifçe kıpırdattığını hissetti. Esinti başındaki kabarık tepeliği kaldırdı ve kulaklarının yanından fısıldayarak geçti. 'Rüzgârın akıntıları vardır,' diye açıkladı Büyükanne. 'Sıcak hava yükselir, serin hava alçalır. Onlara binmeyi öğren.' Ember gözlerini açtı ve başını salladı. 'Deneyeceğim,' dedi ve kehribar gözleri kararlılıkla parladı.

Ertesi gün Ember alçak bir tepede çalıştı. Kanatlarını çırpı ve havanın geri ittiğini hissetti. Sallandı ve yana devrildi, ama kalktı ve yeniden denedi. 'Bir, iki, üç, çırp!' dedi kendi kendine. Her seferinde biraz daha uzun havada kaldı. Küçük kuyruk tüyleri dengesini bulmasına yardım ediyordu. Büyükanne seslendi: 'Güzel! Kanatlarının havayı nasıl yakaladığını hisset.'

Ember her gün denedi, kanatları yorgun hissettiğinde bile. Bazen diğer kuşları izler ve içinde bir kıskançlık sızısı duyardı. Ama Büyükanne, 'Her kuş kendi hızında öğrenir. Kanatların her denemede daha da güçleniyor,' dedi. Ember filizlenen uçuş tüylerine baktı ve gülümsedi. Çalışmaya devam etti; çırpıyor, dengede duruyor ve rüzgârın nazik itişini hissediyordu.

Bir öğleden sonra güçlü bir esinti Ember'i bir an için yerden kaldırdı. Deli gibi cıvrıttı ve bir çalıya kondu. 'Bu daha iyiydi!' diye cıvıldadı, tepeliğinden yaprakları silkeleyerek. Büyükanne kıkırdadı. 'Akıntıyı yakaladın! Şimdi yön vermeyi dene.' Ember dönmeyi ve süzölmeyi çalıştı, ama hâlâ uzun süre havada kalamıyordu.

Ember yavaş yavaş küçük bir özgüven kıvılcımı hissetmeye başladı. Artık birkaç adım zıplayıp süzülebiliyordu. 'Güçleniyorum,' dedi Büyükannesine. 'Evet,' dedi Büyükanne, 'ama unutma, sabır da uçuşun bir parçasıdır. Acele etme. Gökyüzü seni bekler.' Ember başını salladı ve kanatlarını genişçe açıp rüzgârı hissetmeyi, ona karşı değil onunla birlikte hareket etmeyi öğrenerek çalıştı.

Bir akşam Ember, gün batımının gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarına boyayışını izledi. Ne kadar yol aldığını düşündü. Artık rüzgârın akıntılarını hissedebiliyor ve kanatları daha kolay hareket ediyordu. Büyükanne yanına oturdu. 'Yarın yeni bir gün,' dedi. 'Şimdi dinlen. Kanatlarının büyüme ihtiyacı var.' Ember Büyükannesinin sıcak kanadının altına kıvrıldı ve uyudu.

Şafaktan önce Ember kanatlarında tuhaf bir karıncalanmayla uyandı. Uçurumun tepesine tırmandı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı, ama ufukta hafif bir parıltı belirdi. Büyükanne ona katıldı. 'Uçmak için en iyi zaman budur,' dedi. 'Hava sakindir ve gün doğumu kanatlarını ısıtır.' Ember derin bir nefes aldı ve kanatlarını açtı.

Güneş dağların ardından göründü ve gökyüzüne altın bir ışık yaydı. Ember hafif bir esintinin tüylerini kaldırdığını hissetti. Kanatlarını çırttı ve bu kez havaya yükseldi! Önce sallandı, ama Büyükanne seslendi: 'Sakin ol! Rüzgârı hisset!' Ember kanatlarını eğdi ve sıcak bir akıntı yakaladı. Uçuyordu! Kehribar gözleri sevinçe parladı.

Ember giderek daha ykseęe szld, altın-turuncu tyleri gn doęumunda parlıyordu. Kırlangıçlar kadar hızlı ya da řahinler kadar zarif deęildi, ama uęuyordu! Dalıp szlyor, rzgârın tepelięinin yanından hızla geętięini hissediyordu. Bykanne yanında uęuyordu, kızıl ve bakır kanatları parlıyordu. 'Bařardın, Ember!' dedi gururla. Ember sevinęle cııladı.

Harika bir uçuştan sonra Ember Büyükannesinin yanına yumuşakça kondu. 'Uçtum!' dedi, nefes nefese ve mutlu. Büyükanne onu sıcak bir kucaklamayla sardı. 'Uçtun ve bunun için çok çalıştın. Unutma, özgüven sabır ve pratikle büyür. Elinden gelenin en iyisini yapmak önemlidir, kendini başkalarıyla karşılaştırmak değil.' Ember başını salladı, kalbi dopdoluydu.

O günden sonra Ember her sabah gün doğumunda uçmayı çalıştı. Her gün daha güçlü ve daha özgüvenli oldu. En hızlı ya da en yükseğe uçan olması gerekmiyordu. Sadece rüzgârın hissini ve güneşin kanatlarındaki sıcaklığını seviyordu. Ve her zaman Büyükannesinin sözlerini hatırlıyordu: sabır ve pratik özgüveni inşa eder.

Ember herkesin kendi hızı olduğunu öğrendi. Kanatları hâlâ büyüyordu, ama kalbi sevinçle doluydu. Sabır ve pratikle aklına koyduğu her şeyi yapabileceğini biliyordu. Ve güneş uçurumun üzerinde yükselirken Ember kanatlarını açtı ve yeni bir macera gününe hazır, uçtu.